

A kötet, amelyet az Olvasó kezében tart, kegyelmi időszaknak állít emléket. Amikor Ferenc pápa 2013. november 29-én meghirdette a megszentelt élet évét, öröm töltötte el a szerzeteseket szerte a világon. Köszönetmondás és megújulásra való meghívás volt ez egyszerre. A Szentatya sokat idézett szavai nagyon világosan kifejezik az év hármasságát: „hálaival tekinteni a múltra, szenvedéllyel élni meg a jelen, átölelni a jövőt reménységgel”. S a világegyház tágas kezdeményezésébe kapcsolódtunk be mi, magyar szerzetesek is közös programjainkkal, ünneplésünkkel. Azt hiszem, minden résztvevőben elevenen élnek az év kiemelt pillanatai: a megnyitó szentmise a Szent István-bazilikában, közös zarándoklatunk Mátraverébély-Szentkúton, a Szerzetesek Tere kavargó sokszínűsége és a konferencia a Sapientia Főiskolán. Programok, találkozások, ünneplés, reflexiók. Sok-sok közös munka, együttműködés bontakozott az egyes rendek tagjai között, megéltük a kenyérszaporítás csodáját: mindenki hozta a maga néhány kenyérét és halát, s tapasztaltuk, hogy a vártnál jóval többen táplálkoztak s laktak jól. S tanultuk azt is, hogy legyen bátorságunk nagyot álmodni: gyönyörű emléke ennek, amikor megérkezett a Szentatya, Ferenc pápa videoüzenete – kértük bízva és hitetlenkedve, s egyszer csak ajándékba kaptuk.

S tudjuk jól, hogy a kegyelmi pillanatok soha nem azért vannak az életünkben, hogy újra és újra azokat akarjuk átélni, hiszen ezzel birtokolni akarnánk őt, aki a „Mindig Új”. Sokkal inkább arra hívnak ezek, hogy a hálás emlékezés során megerősödjék bennünk Isten jóságának, gondoskodásának tudata, s így forduljunk a jelen kincseket rejtő valósága és a jövő munkára hívó lehetőségei felé.

A magyar szerzetesélet huszonöt évvel ezelőtt elindult a megújulás útján a szabadság és a lehetőségek bontakozása közepette. Sok reménnyel teli s ugyanakkor kudarcokkal szegélyezett út volt ez. Épp úgy, mint Isten népének története Ábrahámtól kezdődően mindig is. Folytonosan tanuljuk, hogy a tekintetünket ne magunkra fordítsuk, hanem arra, aki meghívott minket, s aki Fiának feltámadása által mindig új élettel ajándékozik meg bennünket. S egyre világosabban látjuk, hogy a közös jelen és a közös jövő építése arra hív minket Magyarországon, hogy osszuk meg bátran keresésünket, tapasztalatainkat, kétségeinket és örömeinket egymással, hiszen ahol kommunió épül, ott jelen van a Lélek, s ott születik igazi tanúságtétel egy testvéribb, krisztusibb világ lehetőségéről.

Hálás szívvel s a közös jövő felé fordulva adjuk kézbe e kötetet, segítsen tovább minket a még ismeretlen jövő felé, adjon világosságot útkeresésünknek, s melengesse fel szívünket egy-egy emlékező pillanatban: „Hát nem lángolt a szívünk?”